

relse som den, der er pålagt i det andet nordiske land. Denne ordning skal naturligvis ses i sammenhæng med det nære strafferetlige samarbejde, som der i mange år har været mellem de nordiske lande, bl.a. som følge af arbejdet i Nordisk Strafferetskomité, og som i et vist omfang har medført ensartede regler, f.eks. om varetægtsfradrag, prøveloadelse m.v. Den nordiske ordning er indskrænket til alene at omfatte de egentlige straffe, det vil for Danmarks vedkommende sige bøde, hæfte og fængselsstraf. Med hensyn til strafferetlige særforanstaltninger, jfr. for Danmarks vedkommende straffelovens §§ 68-70, gælder der derimod fortsat så store forskelle mellem de nordiske landes sanktionssystemer, at en fælles nordisk fuldbyrdelsesordning ikke har kunnet gennemføres. Som nævnt nedenfor holdes afgørelser, der allerede er omfattet af den nordiske lovgivning, uden for den ordning som omfattes af den foreslåede lov, jfr. lovforslagets § 1, stk. 2, der opretholder den særlige nordiske ordning. Lovforslagets ordning vil derimod blive gældende også i forholdet mellem de nordiske lande med hensyn til særforanstaltninger m.v.

2.3. Ved lov nr. 522 af 23. december 1970 om fuldbyrdelse af europæiske straffedomme blev der fastsat bestemmelser, som muliggjorde en dansk ratifikation af den europæiske konvention om straffedommes internationale retsvirkninger, der indeholder regler om fuldbyrdelse af europæiske straffedomme vedrørende en række forskellige strafferetlige sanktioner, herunder bødestrafte. Loven og konventionen åbner mulighed for – og i et vist omfang pligt til – at fuldbyrde dels straffe, der er pålagt personer, som er dømt i udlandet, og som fortsat opholder sig i domlandet, dels straffe, hvis fuldbyrdelse den pågældende har unddraget sig ved udrejse, eventuelt ved flugt.

Den europæiske konvention om straffedommes internationale retsvirkninger har i praksis ikke kunnet indfri de forventninger, som man bl.a. fra dansk side havde til konventionen, da den blev åbnet for undertegnelse. Det skyldes navnlig, at konventionen foruden af Danmark kun er tiltrådt af Norge, Sverige, Cypern, Tyrkiet og Østrig. I forholdet mellem Sverige, Norge og Danmark har konventionen som tidligere nævnt kun yderst begrænset betydning, og i forhold til de andre lande, som har ratificeret konventionen, har der kun været ganske få sager.

Selv om konventionen og loven fra 1970 ikke har fået nogen større praktisk betydning, er der på den anden side ikke grundlag for at antage, at disse regler ikke i fremtiden vil kunne komme til at spille en større rolle, efterhånden som flere lan-

de tilslutter sig konventionen. Reglerne i loven af 1970 er derfor med enkelte redaktionelle ændringer medtaget i det foreliggende lovforslag (navnlig i kapitel 3 og 4).

3. Konventionen om overførelse af domfældte

3.1. I erkendelse af den ringe betydning, som konventionen om straffedommes internationale retsvirkninger har fået, besluttede de europæiske justitsministre på deres 11. konference den 21.-22. juni 1978 i København, at man skulle undersøge mulighederne for at udarbejde en simpel procedure for overførelse af strafafsonere mellem Europarådets medlemsstater eller mellem disse og ikke-medlemsstater. Dette arbejde under Europarådet, hvori Danmark har deltaget aktivt sammen med en række andre europarådsstater samt Canada og USA, er resulteret i konventionen om overførelse af dømte personer, som blev åbnet for undertegnelse den 21. marts 1983. Danmark har undertegnet konventionen på åbningsdagen og herved tilkendegivet, at Danmark vil ratificere konventionen.

Konventionen om overførelse af domfældte er indtil nu ratificeret af Frankrig, Spanien, Sverige, England, USA og Canada og foruden af Danmark undertegnet af Østrig, Belgien, Cypern, Vesttyskland, Grækenland, Italien, Liechtenstein, Luxembourg, Holland, Norge, Portugal og Schweiz.

Den ny konvention træder ikke i stedet for, men supplerer den europæiske konvention fra 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger.

Hvor den ældre konvention opstiller en indgående regulering, fungerer den ny konvention i hovedsagen som en ramme for staternes aftale i de enkelte sager om overførelse af domfældte.

3.2. Den nye konvention adskiller sig navnlig fra 1970-konventionen på følgende punkter:

- a. Med henblik på at muliggøre en hurtig overførelse af udenlandske strafafsonere fastsætter den ny konvention en *simplere overførelsesprocedure*, som i praksis vil være mindre byrdefuld og mindre forpligtende end den, som er fastsat i den europæiske konvention om straffedommes internationale retsvirkninger.
- b. Overførelse til strafafsoning er efter den nye konvention i alle tilfælde betinget af den dømte persons *samtykke*. Dette er samtidig baggrunden for, at man har kunnet opstille en enkel procedure.
- c. En anmodning om overførelse af strafafsoningen kan fremsættes ikke alene af den stat, som har afsagt straffedommen (*domlandet*), men